

DC ICONS

BATMAN™

AZ ÉJSZAKA
RÉMEI

*finep
selection*

M A R I E L U

A LEGENDA ÉS A VÁLOGATOTT IFJAK-SOROZATOK
#1 NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐJE

M A R I E L U

BATMAN™

AZ ÉJSZAKA
RÉMEI

DC ICONS

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2021

PROLÓGUS

ZAVARTA A VÉR A KÖRME ALATT.

Ócska, hülye, hasztalan kesztyű! – gondolta a lány bosszúsan. Kettő is volt rajta ma este, de egy ritkaságszámba menő, kósza vágás mindkettőn keresztülhasított, és most véres lett a keze. *Ostoba!* Bármely másik estén megállt volna, hogy – gondosan, módszeresen – kikaparja a vörös réteget a körmei alól, egyik vonalat a másik után. Csakhogy ma nem maradt ideje erre.

Nincs idő, nincs idő.

Holdfény vetült a villa padlójára, megvilágította a férfi csupasz testének egy részét. A többiekhez képest furcsán vérezik, gondolta a lány. A vér tökéletes kör alakú tócsába gyűlt alatta, egy torta egyenletes cukormázára emlékeztette.

Ismét felsóhajtott, a hátizsákjába dugta a vörös festékspray-t, és felkapott pár rongyot a földről. Mellette a falon ott díszelgett az imént nagy sietve felrajzolt jel.

Ma este minden lépésük elcsúszott, mert a riasztórendszer váratlan akadályt állított eléjük a villa bejáratánál, ráadásul maga Sir

Robert Grant is ébren volt, ahelyett, hogy mélyen aludt volna már. Késésben voltak. Utált késni.

Keresztülsietett a hálósobán, összeszedte és a hátizsákjába dugta a holmijukat. Az ablakok sora előtt elhaladva időről időre az arcára vetült a holdfény. Az anyja mindig azt mondogatta neki, hogy születése óta olyan az arca, mint egy porcelánbabáé: hatalmas, csillogó sötét szempár, hosszú-hosszú pillák, keskeny orr, rózsabimbónyi ajak, porcelánfehér bőr. Szemöldöke egyenesen, lágyan futott a homlokára, és ettől folyton védtelen hatást keltett.

Ez volt a legnagyobb előnye. Senki sem figyelt fel időben a lényegre, csak amikor már bemocskolódtott a körme a vérüktől.

A haja kibomlott a nagy sietségben, fekete áradatként omlott a vállára, és most gyorsan megállt, hogy felkösse. Egy-két szál nyilván kihullott, és most ott van valahol a földön, a rendőrség pedig megtalálja, és az alapján lenyomozhatja majd. De nem számít, csak jusson ki innen időben! Milyen zűrös menekülés, egyáltalán nem jellemző rá!

Kinyírom őket, gondolta keserűen. Itt hagytak, hogy én intézzem...

Valahol a távolban szirénák hasítottak az éjszakába.

Megdermedt, a fülét hegyezte. Keze ösztönösen a combjára erősített kések egyikére siklott. Aztán futásnak eredt. A csizmája nem csapott zajt, úgy mozgott, mint egy árnyék, egyedül a táskája puffant tompán a hátán. Menet közben fekete sálát húzott az arcára, elrejtette a száját és az orrát, a szemét pedig fekete védőszemüveggel takarta. A szemüveg lenszén keresztül a villa hófoltok és zöld vonalak egyvelegévé vált.

A szirénák vijjogása egyre közelebbről szólt.

Ismét megtorpant, hogy lélegzethez jusson és hallgatózzon. Több különböző irányból jött a hang. *Nincs elég idő, nincs elég idő.* Az árnyékok rejtekében lesietett a villa lépcsősorán, majd éles kanyart

vett, és nem a főbejárat, hanem a pince irányába folytatta útját. A riasztórendszert átkötötték, hogy belülről zárjon, de a pincén keresztül megszökhettek, ott kikapcsolták az összes riasztót, és az ablakok zárját is ő irányította.

Mire a pincéhez ért, fülsiketítővé vált a vijjogás. Megérkezett a rendőrség.

– „A” jelű ablakot kinyitni! – motyogta a mikrofonba.

A helyiség végén az újrakötött ablak halk, engedelmes kattánással kinyílt. A rendőrség biztosan a fő- és a hátsó bejáratához gyűlik, most még nem figyelik a hatalmas ház oldalát, hiszen nem tudhatják, hogy van egy kis ablak talajszinten. Felgyorsított.

Elérte az ablakot, és már húzta is fel magát, egyetlen másodperc alatt kicsusszant rajta. Hallotta, hogy egy rendőr elől a hangosbeszélőbe üvölt, és vagy tucatnyi páncélos őr guggolt a villa mellett, az arcukat sisak rejtette, puskájukat az ajtóra szegezték.

A sötétség rejtekében talpra ugrott, felhúzta a szemüvegét, és felkészült a menekülésre.

Vakító fényár ömlött rá.

– *Kezeket a magasba!* – dörrent rá egyszerre több hang is. Fegyverek kattantak, majd a rendőrök által épphogy csak visszatartott kutyák csaholása hangzott fel. – *Térdre! Gyerünk!*

Megtalálták. Legszívesebben elkáromkodta volna magát. *Nincs elég idő, nincs elég idő.* És most már túl késő. Legalább a többiek elmenekültek. Egy pillanatra felmerült benne, hogy előkapja a késeit, és a legközelebbi rendőrré veti magát, aztán fogolyként használja.

Csakhogy túl sokan voltak, és a fény elvakította, nem volt százszázalékos a látása. Ráadásul nem is maradt annyi ideje, hogy végrehajtsa a manővert, a rendőrök elengedték volna a kutyákat, ő pedig jobb szerette volna, ha nem szaggatják szét.

Úgyhogy felemelte a kezét.

A rendőrök a földre lökték, arca a fűbe, a földnek nyomódott. Elcsípte saját tükörképét a rendőrök opálos sisakjában, ahogy a rá irányuló fegyverek csövére is felfigyelt.

– Elkaptuk! – kiáltotta az egyik a rádióba, a hangja rekedtesen csengett az izgalomtól és a félelemtől. – Őrizetbe vettük. Maradjatok készenlétben...

Elkaptatok, visszhangozta magában, amikor hideg bilincs csattant a csuklóján. De hiába nyomták arccal a földre, azért engedélyezett magának egy apró, gúnyos mosolyt a sálja mögött.

Elkaptatok... egy időre legalábbis.

1. FEJEZET

HA AKADT AUTÓ, AMI IGAZÁN ILLETT BRUCE WAYNE-HEZ, hát ez volt az: egy vadonatúj, rendelésre gyártott Aston Martin, gyönyörűen csillogó szénfekete járgány fényes fémcsíkkal a tetején és a motorháztetején.

Tövig nyomta a gázpedált, élvezte, hogy felbőg a motor, azt, ahogyan a legfinomabb érintésre is reagált, miközben végigrepesztett vele a Gotham Cityn kívül futó, alkonyba boruló utakon. Ajándékba kapta a WayneTechtől, benne a legmodernebb WayneTech biztonsági rendszerrel, ami a legendás autógyártó cég és a Wayne-birodalom közötti történelmi jelentőségű együttműködés eredménye volt.

A gumik csikorogva tiltakoztak Bruce újabb éles kanyarjára.

– Hallottam! – szólalt meg Alfred Pennyworth az autó érintőképernyőjén megjelenő videóbeszélgetésben. Hervasztó pillantást lövellt Bruce felé. – Kicsit lassabban a kanyarokban, Wayne úrfi!

– Az Aston Martinokat nem azért gyártják, hogy az ember lassan kanyarodjon velük, Alfred!

Bruce a szeme sarkából, mosolyogva pillantott a gyámjára. A lenyugvó nap megcsillant pilóta-napszemüvegén, ahogy Gotham City felhőkarcolói felé fordult a kocsival.

– Nem bízik bennem, Alfred! – folytatta derűsen. – Pedig ön tanított meg vezetni!

– És arra tanítottam, hogy úgy vezessen, mint akit megszállt az ördög?

– Mint akit egy tehetséges ördög szállt meg! – javította ki Bruce. Könnyedén elfordította a kormányt. – Egyébként is, az Aston Martin ajándéka, és a WayneTech biztonsági rendszerével szerelték fel. Csak azért vezetem, hogy bemutathassam ma este a rendezvényen, milyen biztonságos!

Alfred felsóhajtott.

– Igen, emlékszem.

– És mégis hogy mutathatnám be rendesen, ha ki sem próbálom, mire képes ez a csoda?

– Két külön dolog bemutatni a WayneTech biztonsági rendszerét egy jótekonysági rendezvényen, és arra használni, hogy a sorsot kísértse az ember – válaszolta Alfred a szokásosnál is szárazabban. – Lucius Fox arra kérte, vigye el az autót a rendezvényre, hogy a sajtó kellő alapossággal írhasson róla.

Bruce ismét hajtűkanyart vett. Az autó azonnal átvizsgálta az utat, és a szélvédőn áttetsző számok villantak fel, majd hunytak ki. Döbbenetes, milyen tökéletesen reagált, azonnal ráállt az útra, és mindenre kiterjedő részletességgel felmérte a terepet.

– Pontosan ezt teszem! – kötötte az ebet a karóhoz Bruce. – Próbálok időben odaérni vele.

Alfred gyászosan rázta a fejét a Wayne-kastély ablakpárkányának törölgetése közben, a napfény aranyszínű kölcsonzott fehér bőrének.

– Megfojtom Luciust, amiért úgy gondolta, hogy ez jó ötlet!

Bruce ajkán gyengéd mosoly játszott. Néha úgy érezte, a gyámja elképesztően hasonlít egy farkasra figyelmes, óvatos, télkék pillantásával. Az elmúlt években fehér tincsek jelentek meg Alfred hajában, és a szeme sarkába gyűlő ráncok egyre mélyültek. Bruce elmerengett, vajon az ő hibája-e. Erre a gondolatra lelassított kicsit.

Esteledett, ilyenkor bukkantak elő az éjszakai vadászatra induló denevérek. Amint Bruce beért a városba, meg is pillantott egy csapnyi árnyat a sötétedő égbolton, kirajzottak a város sötét zugaiból, hogy csatlakozzanak a többiekhez.

Bruce szívébe fájdalmasan hasított bele a nosztalgia. Apja egykor a város egyik legnagyobb denevérmenedékének titulálta a Wayne-kastély közelében lévő területet. Bruce gyerekként döbbszerűen guggolt az udvaron, teljesen megfeledkezett a játékaikról, amikor az apja rámutatott az ezresével áramló, hullámzó vonalat formázó állatokra. Mind külön élőlény, magyarázta az apja, valahogy mégis képesek egyként mozogni.

Ujjai szorosabban kulcsolódtak a kormányra az emlék hatására. Az apjának itt kellene lennie, és az anyósületről figyelni vele a denevéreket. Persze ez teljesíthetetlen kívánság volt.

A belvároshoz közeledve az utcák egyre lepusztultabbá váltak, a felhőkarcolókat eltakarták a lemenő napot, és sötétségbe borították a síkátorokat. Bruce elviharzott a Wayne-torony és a Seco Pénzügyi Intézet mellett, ahol a kis utcákban páran sátrat vertek, éles kontrasztot alkotva a gazdagságról árulkodó pénzügyi jelképpel. A közeli, félig lefestett Gotham City híd alatt különféle lepukkant, szegény hajlékok terültek el.

Bruce teljesen másmilyen látképre emlékezett gyerekkorából. Gotham City beton és acél lenyűgöző dzsungele volt, tele drága kocsikkal

és fekete egyenruhás ajtónállókkal, a puccos hotelek kivilágított előcsarnokaiban és a város fényeiben fürdő jachtokon friss bőr, kölni és parfüm illata áradt.

A szülei mellett csak a jót látta, nem találkozott graffitikkal, szeméttel teli csatornákkal, szerteszét hagyott bevásárlókocsikkal, sötét sarkokba húzódó, papírpohárban aprót csörgető emberekkel. A szél-től is óvott gyerekként csak azt látta, mi az, amit Gotham City a megfelelő összegért nyújthat, azt nem, mit tesz az emberrel a város, ha képtelen megfizetni azt a bizonyos árat.

Mindez egy végzetes estén megváltozott.

Bruce előre tudta, hogy sokat fog gondolni a szüleire ma este, amikor hozzáférése nyílik a vagyonkezelői alapokba helyezett örökségéhez. De bármennyire készült is rá, sajgott a szíve az emlékektől.

Ráfordult a Bellingham Hall felé kanyarodó útra. A járdát és a lépcsősort vörös szőnyeg fedte, az út mellé lesifotósok hada gyűlt, már készítették is a fényképeket a kocsiról.

– *Wayne úrfi!*

Bruce rádöbbsent, hogy Alfred még mindig az óvatosságról papol neki.

– Figyelek – mondta.

– Kétlem. Hallotta, amikor azt mondtam, kérjen találkozót Lucius Foxtól holnapra? Egész nyáron vele fog dolgozni, dolgozzanak ki egy részletes tervet.

– Igenis, uram!

Alfred megállt, hogy komor pillantást vessen rá.

– És viselkedjen ma este! Megértette?

– Úgy terveztem, beállok az egyik sarokba, és meg sem szólalok.

– Nagyon vicces, Wayne úrfi. De a szaván fogom!

– Nem kíván boldog születnapot, Alfred?

Alfred erre végre elmosolyodott, komor vonásai ellágyultak.

– Boldog tizennyolcadik születésnapot, Wayne úrfi! – Biccentett.

– Ezzel az ünnepséggel le sem tagadhatná, hogy Martha fia. Nagyon büszke lenne önre.

Anyja neve hallatán Bruce egy pillanatra lehunyta a szemét. Ahelyett, hogy megünnepelte volna a születésnapját, édesanyja minden évben jótékonyági estet szervezett, és a pénzt a Gotham City-i Jogszegélyszolgálatnak adta, egy olyan alapítványnak, ami a védőügyvédet megfizetni képtelen szegényeket védte a bíróságon. Bruce folytatni tervezte a hagyományt ma este, most, hogy a családi vagyonnal járó felelősség már hivatalosan is az ő vállára nehezedett.

Le sem tagadhatná, hogy Martha fia. Bruce nem tudta, hogyan fogadja a dicséretet, ezért inkább nem foglalkozott vele.

– Köszönöm, Alfred! – válaszolta. – Nyugodtan fekdjön majd le, nem kell megvárnia!

Bontották a kapcsolatot. Bruce megállt a kulturális központ előtt, és egy szívdobbanás erejéig csak ült ott, az érzelmeit zabolázta, míg odakint a lesifotósok kiabáltak.

Rivaldafényben nőtt fel, a szüleivel éveken át szolgáltattak címlapsztorit az újságoknak.

A NYOLCÉVES BRUCE WAYNE
A SZÜLEI MEGGYILKOLÁSÁNAK
EGYEDÜLI SZEMTANÚJA!
BRUCE WAYNE HATALMAS VAGYON VÁROMÁNYOSA!
A TIZENNYOLC ÉVES BRUCE WAYNE
A VILÁG LEGGAZDAGABB TINÉDZSERE!

És így tovább, és így tovább.

Alfred távolságtartási végzést kért a fotósok ellen, akik a Wayne-kastély ablakaira szegezték hosszú objektívjeiket. Bruce egyszer könyvek közt rohant haza az általános iskolából, rettegett a keselyűként viselkedő lesifotósoktól, akik majdnem elütötték. Az első néhány évben próbált elrejtőzni előlük, mintha attól, hogy bezárkózik a kastélybeli szobájába, a szennylapok nem rukkolnának elő újabb és újabb pletykákkal.

De az ember vagy elbújik a valóság elől, vagy megbirkózik vele. És Bruce idővel pajzsot kovácsolt, kimondatlan egyezséget kötött a sajtóval.

Szigorúan ügyelt a viselkedésére minden alkalommal, amikor nyilvánosan megjelent, és hagyta, hadd fotózzák le. Cserébe az újságírók az általa megválasztott dolgokról tudósítottak. Most épp arról, hogy a WayneTech biztonságosabbá akarja tenni Gotham City-t, és ebbe minden beletartozott a város bankszámláinak védelmére szolgáló új biztonsági technológiától kezdve a Gotham City-i Rendőrkapitányság munkáját segítő drónokon át egészen azokig a nyílt forráskódú járműbiztonsági funkciókig, amiket a WayneTech ingyen az autógyártó cégek rendelkezésére kívánt bocsátani.

Az évek során Bruce számtalan éjszakát töltött az íróasztala fölül görnyedve, megszállottan hallgatta a rendőrségi rádióadásokat, és saját szakállára nyomozott lezáratlan ügyekben. Számtalan villanykörtét elhasznált, míg a hajnal előtti sötétségben az asztali lámpája alatt szétszedte a WayneTech prototípusait, csillogó mikrochipeket és mesterséges ízületeket tanulmányozott, amiket a vállalata a város biztonságának védelme érdekében tervezett.

Ha az ügy előremozdításához az kellett, hogy megjelenjen a hírekben, ám legyen!

Parkolóinas rohant előre, hogy kinyissa az autó ajtaját, Bruce pedig az érzelmeit palástolva egyetlen elegáns mozdulattal kicsusszant a kormány mögül, és ragyogó mosolyt villantott a riporterekre. Vesszettül kattogtak a fényképezőgépek. A fekete öltönyös, sötét napszemüveges testőrök hátrébb terelték az embereket, hogy utat nyissanak neki, de a riporterek megállíthatatlanul nyomultak, előre nyújtott mikrofonnal kiáltozták kérdéseiket.

„Várja már a ballagást?” „Élvezi az új vagyont?” „Milyen érzés a világ legfiatalabb milliárdosának lenni?” „Van barátnőd, Bruce?” „Hé, Bruce, ide nézz! Mosolyogj!”

Bruce engedelmeskedett, fesztelenül vigyorgott. Tudta, hogy fotogén, magas és karcsú, kék szeme zafírként tündöklött fehér arcában, fekete haját tökéletesen hátrafésülte, öltönyét rászabták, alkalmi cipőjét kifényesítették.

– Jó estét! – köszönt, és állt egy kicsit az autó előtt.

– Bruce! – kiáltotta az egyik lesifotós. – Ezt az autót vette először?

– Rákacsintott. – Máris költi a vagyont?

Bruce komoly pillantást vetett rá, nem volt hajlandó ráharapni a csalira.

– Ez a legújabb Aston Martin, benne a teljes körű WayneTech biztonsági technológiával. Ma este szívesen megmutatom belülről is exkluzív interjú keretében. – A kocsi felé intett, mire az egyik öltönyös testőr kinyitotta az ajtót, hogy az újságírók bekukucsálhassanak. – Köszönöm, hogy tudósítanak anyám mai jótékonysági estjéről. Rengeteget jelent!

Beszélt még egy kicsit a jótékonysági szervezetről, amit az esttel támogatni kívánt, de túlkiabálták, nem foglalkoztak azzal, amit mondott. Elcsigázottan nézett szembe velük, és egy pillanatra egyedül

érezte magát, úgy, mint akin átgázoltak. Végignézett a pletykamagazinok alkalmazottain, és a nagyobb újságok tudósítóit kereste. Már látta is maga előtt a másnapi címlapsztorikat:

BRUCE WAYNE MILLIÓ DOLLÁROS
KOCSIRA KÖLTI A PÉNZÉT! A GAZDAGGÁ VÁLT
NAGYKORÚ NEM VESZTEGETI AZ IDEJÉT!

Remélte, hogy lesz köztük néhány valódi információt közlő cikk is, amiben leírják, miféle munkát végeznek a WayneTechnél. Csak ez számított. Úgyhogy várt még egy darabig, tűrte, hogy fotózzák.

A fényképezőgépek vadul villogtak, majd Bruce felsétált a művelődési központ lépcsőjén. Odafent vendégek csevegtek, Gotham City felső osztálya, egy-két tanácsstag, jó néhány csodáló. Bruce mindenkit bekategorizált. Egyfajta túlélési stratégia volt ez, amit a szülei halála óta sajátított el. Voltak azok, akik csak azért hívták el vacsorázni, hogy valami pletykát szedjenek ki belőle. Azok, akik hajlandók lettek volna elárulni a barátaikat, csak hogy jóban legyenek vele. Időről időre feltűntek gazdag osztálytársak, akik irigységből hazugságokat terjesztettek róla. Azok, akik bármit megtettek volna, hogy randizhassanak vele, aztán másnap megosszák a részleteket a szennylapokkal.

De látszólag megőrizte a hidegvérét, mindenkit udvariasan köszöntött. Már csupán néhány lépcsőfok választotta el a bejáratától. Csak be kell jutnia, aztán megkeresheti a...

– Bruce!

Ismerős hang szárnyalta túl a kaoszt. Bruce felpillantott a lábujjhegyen álló lányra, aki a lépcső tetejéről integetett neki. Sörét haja épphogy a vállát érte, és a központ fényárja kiemelte barna bőrét,

kerek csípőjét. Ruhája anyagába flittereket varrtak, amik minden mozdulatára ezüstösen csillogtak.

– Szia! – kiáltott. – Itt vagyok!

Bruce óvatosságát megkönnyebbülés váltotta. *Dianne Garcia*. Kategória: őszinte.

Amint elérte őt, a lány ösztönösen hátat fordított a lépcső aljában kifeszített selyemzsinór mögötti tömegnek, hogy így védje őt a vilanó vakuktól.

– Stílusosan késve érkezel a saját születnapodra? – kérdezte vigyorogva.

Bruce hálásan rákacsintott, és közelebb hajolt hozzá.

– Természetesen.

– Eszméletlen ez a jótekonysági est! – folytatta Dianne. – Szerintem rekordot fogsz dönteni az összegyűjtött pénzzel.

– Hála az égnek! – karolta át Bruce a lány nyakát. – Különben miért türtem odalent a fotósokat?

Dianne felnevetett. Ő volt az a lány, aki gyerekkorában kiverte valakinek a fogát, amiért az bántotta a barátait; aki most, az utolsó évben fogadásból megtanulta a *Két város regényének* teljes első fejezetét irodalomórára; és aki képes egy órán keresztül bámulni egy étlapot, hogy aztán ugyanazt a hamburgert rendelje, amit máskor. Dianne gyengéden ellökte őt, de aztán megragadta a karját, és behúzta az épület nyitott ajtaján, maguk mögött hagyva a lesifotósok hadát.

Odabent gyér fény derengett, a légkör kékjét idézte, a magas mennyezetről lógó csillárok ezüstösen, fehérén ragyogtak. A hosszú bankettasztalokon halmokban álltak a jégszobrok és az étel, egy másik asztalon pedig számtalan árverezésre szánt tárgy sorakozott, mind remegett kissé a zene basszusától.

– Azt hittem, ma van valamelyik egyetemi felvételi – harsogta túl a zajt Bruce, miközben Dianne lekapott egy citromos pitét az egyik süteményes állványról. – Nem mintha panaszkodnék, hogy itt vagy.

– Már túl vagyok rajta – válaszolta Dianne sütivel teli szájjal. – Nem gáz, délutánra úgyis haza kellett jönnöm, hogy elhozzam az öcsémet a *lolám*¹ helyett, és egyébként is képtelen lettem volna elviselni a gondolatot, hogy nem ajándékozhatlak meg csodás társasággal ma este. – Közelebb hajolt, és baljós suttogásba fogott: – Ezzel azt akarom mondani, hogy nem vettem neked semmit.

– Az égvilágon semmit? – Bruce csalódottságot színelve a mellkasához kapta a kezét. – Összetöröd a szívem!

– Ha szeretnéd, süthetek neked tortát.

– Kérlek, ne!

Amikor Dianne legutóbb sütit akart sütni, felgújtotta Bruce konyháját, és a következő egy órában a megperzselődött konyhai függönynek igyekeztek megfelelő rejtkehelyet találni, nehogy Alfred rájöjjön, mi történt.

Dianne megszorította a karját.

– Akkor kénytelen leszel beérni a vacsorával.

Réges-régen Bruce, Harvey és Dianne megegyezett, hogy nem vesznek egymásnak szülinapi ajándékot, helyette minden évben elmennek a kedvenc kajáldájukba vacsorázni. Oda beszéltek meg találkozót a mai jótekonysági est utánra is. Ott Bruce végre levethette a milliárdos szerepét, és újra végzős tizenéves sráccá válhatott, akit folyamatosan ugratnak a barátai a megpakolt hamburgerek és a sűrű turmixok felett. Mosoly kúszott az arcára a gondolatra, már alig várta.

– És mi volt? – kérdezte Dianne-t. – Hogy ment a felvételi?

¹ Nagymama filippínó nyelven – a fordító megjegyzése.

– A felvételiztető nem lett rosszul, hogy milyen szörnyű válaszokat adok, úgyhogy ha tippelnem kellene, azt mondanám, egész jól ment. – Vállat vont.

Na, *így* mesélte Dianne, hogy az élet minden más területéhez hasonlóan most is remekül teljesített. Bruce ismerte már ezt a vállvonogatást, mindig ezt csinálta, amikor kisebbíteni próbálta az érdekeit, például azt, hogy hibátlanra írta a felvételijét, felvették az összes egyetemre, ahová jelentkezett, és kiderült, hogy ő mondja majd a búcsúbeszédet a következő hónapban esedékes ballagásukon.

– Gratulálok! Bár, gondolom, ezt már Harvey-től is hallottad.

Dianne elmosolyodott.

– Harvey egész este azért könyörgött, hogy ne hagyjam egyedül a táncparketten. Tudod, mennyire szeret táncolni a két bal lábával!

Bruce felnevetett.

– Most is egyedül van, nem?

Dianne arcára csibészes mosoly ült ki.

– Jaj, két percig kibírja!

A táncparketthez közeledve egyre hangosabbá vált a zene, majd végül a kétszárnyú ajtón át beléptek a zsúfolt helyiségre néző erkélyre. Itt gyakorlatilag már rázkódott az épület a zenétől. Odalent köd gomolygott. A színpadon bonyolultnak tűnő keverőpult állt, mögötte DJ bólogatott a zene ritmusára. A szemközti falon óriási, padlótól a mennyezetig érő képernyőn mozgó, villogó minta játszott.

Dianne tölcseért formázott a kezéből, és leüvöltött a tömegnek:

– *Megjött!*

Hatalmas üdvrivalgás tört ki odalent a táncparketten, túlszárnyalta még a zenét is. A tömeg „Boldog születnapot!” üvöltése betöltötte a teret. Bruce mosolygott, integetett, mire a DJ felgyorsította a zenét, eszméletlen ritmust diktált, és mindenki a magasba emelte a karját.

Bruce-t teljesen átjárta a zene, és bármiféle szorongást érzett is idáig, az most nyomtalanul elpárolgott. Dianne lekísérte a lépcsőn, be az embertömegbe. Bruce egyik vendéget köszöntötte a másik után, volt, akivel szelfizett is, és közben elszakadt Dianne-től, végül már csak az ismerős és ismeretlen arcok rengetege vette körbe, mindegyiken neon és sötét sávok váltakoztak.

Hát ott van! Dianne elérte Harvey Dentet, aki a diszkófénytől sápadtan igyekezett ritmusra mozogni. Bruce elmosolyodott a látványra, és elindult feléjük a táncparketten. Integettek neki.

– Bruce!

Megfordult a hang hallatán, de még mielőtt válaszolhatott volna, valaki jó erősen meglapogatta a vállát. Szélesen vigyorgó arc fogadta, a fehér fogsor szinte világított a világos bőrhöz képest.

– Szia! Boldog születnapot, haver!

Richard Price, Gotham City polgármesterének a fia. Bruce meglepetten pislogott. Hónapok óta nem beszéltek, és Richard közben nagyot nőtt, Bruce kénytelen volt felemelni a fejét, hogy a szemébe nézhessen.

– Szia! – válaszolta, és viszonzta az ölelést. – Nem is tudtam, hogy eljössz.

– Azt hitted, kihagynám ezt a banzájt? Ugyan! – vágta rá Richard. – Apám is itt van amúgy, mármint kint az árverezésnél. Anyukád jó-tékonyági estjein is mindig ott volt, most is eljött.

Bruce gyanakvoan biccentett. Régen legjobb barátok voltak, az előkelő birtokokból álló környék két végében éltek, ugyanabba az általános iskolába jártak, ugyanazokra a bulikra mentek el, még ugyanarra a kick-box edzésre is jártak ugyanabba az edzőterembe. Együtt videójátékoztak Bruce moziszobájában, úgy nevettek, hogy a

hasuk is belefájdult. Bruce szívébe még mindig enyhe fájdalom nyilalt az emlékre.

Ahogy idősebbek lettek, megváltoztak a dolgok. Richard szép lassan kategóriát váltott: az a típusú srác lett, aki csak akkor keres, ha valamire szüksége van.

Bruce kíváncsi volt, mivel rukkol ma elő.

– Figyu – pillantott oldalra Richard. Kezét végig Bruce vállán tartva a kijárat felé intett. – Beszélhetnénk négyszemközt? Egy perc az egész.

– Persze.

Bruce csengő füllel átvágott a táncparketten, majd kilépett egy csendesebb folyosóra. Richard megfordult, és lelkes vigyor ült ki az arcára. Hiába ismerte már, Bruce szíve mégis repesni kezdett, hiszen Richard gyerekként is mindig így vigyorgott, amikor megtudott valami izgalmasat, amit mindenképpen meg akart osztani vele. Talán tényleg csak azért jött, hogy megünnepeljék a születésnapját.

Richard közelebb lépett, és halkán így szólt:

– Az a helyzet, hogy apám a nyakamba liheg. Folyton azt kérdegeti, szereztem-e már valamilyen gyakornoki melót nyárra. Tudsz segíteni?

Bruce hirtelen gyúlt reménye azonnal ki is aludt, helyette a csalódottság ismerős, kellemetlen érzete öntötte el. Richard megint akart tőle valamit.

– Beajánlhatlak Lucius Foxnak – mondta. – A WayneTechnél van pár nyitott gyakornoki...

Richard a fejét rázta.

– Nem, mármint *konkrétan* nem akarok gyakornokoskodni. Csak annyit szeretnék, ha szólnál pár jó szót az érdekemben apámnál,

mondd azt, hogy csinállok ezt-azt a WayneTechnél a nyáron, meg engedj be párszor az épületbe.

Bruce a homlokát ráncolta.

– Mármost segítsék megjátszani, hogy gyakornok vagy, és akkor apád nem zaklat többet?

Richard lagymatagon meglökte.

– Ez az utolsó nyár az egyetem előtt. Nem akarom munkával tölteni. Tudod, hogy megy ez, Wayne, nem? Csak mondd apámnak, hogy Luciusnek dolgozom. Nem nagy ügy.

– És hogy fogod fenntartani a látszatot?

– Mondtam már, néha be kellene engedned a WayneTechbe. Csinálj rólam egy képet az előcsarnokban, vagy valami. Apámnak anyyi is elég lesz.

– Nem is tudom... Ha kiderül, Lucius biztosan elmondja apádnak az igazat.

– Jaj, ne csináld, Bruce! A régi szép idők kedvéért tedd már meg nekem! – Richard továbbra is vigyorogva ismét meg akarta rázni Bruce vállát. – A te céged, nem? Hagyod, hogy az a nyomi mondja meg, mit csinálj?

Bruce bedühödött. Richard anno, amikor megismerkedtek, teljesen odáig volt Luciusért.

– Nem falazok neked – jelentette ki. – Ha azt akarod mondani apádnak, hogy a WayneTechnél vagy gyakornok, akkor *konkrétan* is csinálnod kell.

Richard bosszús torokhangot hallatott.

– Mit számít ez neked?

– Miért erősködsz ennyire?

– Csak egyszer-kétszer meg kellene említened apámnak. Igazán nem kerül semmibe.

Bruce a fejét rázta. Régen Richard csak úgy megjelent náluk, zihálva magyarázott a kaputelefonba, és közben ott volt nála a legújabb játék vagy akciófigura. Aztán valahogy a kinek mi a kedvenc filmje vitáktól eljutottak oda, hogy Richard arra kérte Bruce-t, hadd másolja le a háziját, fejezze már be egyedül a közös beadandót, és szóljon pár jó szót az érdekében különféle munkáknál.

Mikor változott ekkorát a helyzet? Bruce még most sem értette, mikor és miért siklott félre a barátságuk.

– Nemet kell mondanom – rázta meg Bruce ismét a fejét. – Sajnálom.

Richard pillantása elkomorult. Bruce szemébe nézett, mintha másfajta választ várna, de amikor csak nem jött, fintorogva a zsebébe dugta a kezét.

– Jól van, mindegy – motyogta, és ellépett Bruce mellett, hogy meginduljon visszafelé a folyosón. – Értem én, hogy megy ez. Tizen-nyolc lettél, megkaptad a birodalmadat, és hirtelen már nem akarsz segíteni a barátaidon.

– Richard! – kiáltott utána Bruce. A fiú megtorpant, hátranézett a válla felett. Bruce meredten nézte őt. – Ha nem lenne szükséged a segítségemre, eljöttél volna egyáltalán ma este?

Némaság felelt, és Bruce rögtön tudta, hogy nem jött volna el. Richard vállat vont, majd szótlánul továbbment a folyosón.

Bruce állt ott egy kicsit egyedül, hallgatta a teremből kifelé áradó dübörgést.

Hirtelen úgy érezte, nem illik ide, hiába az ő bulija. Elképzelte a táncparkettet megtöltő osztálytársait és barátait, és azon merengett, vajon Dianne-t és Harvey-t leszámítva eljött-e volna bármelyikük, ha nem Wayne a vezetékneve. A kint várakozó lesifotósok biztosan nem.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Ha egyszerűen csak Bruce Wayne lenne a szomszédból, érdekelne egyáltalán valakit?

Ahelyett, hogy visszament volna a táncparkettre, Bruce végigsétált a folyosón, majd kilépett az egyszerű, kifelé vezető ajtón. Az épületet megkerülve a bejárathoz ment, ahol a fotósok már végeztek az Aston Martinnal, és most a lépcső tetejére gyűltek, várták, hogy fontos vendégek érkezzenek vagy távozzanak. Bruce észrevétlenül a kocsihoz lopakodott, és beült. Az egyik testőr, aki a bejáratnál a lesifotósokat felügyelte, akkor vette észre, amikor becsukta az ajtót, és felbőggette a motort.

– Mr. Wayne, uram! – kiáltott utána, de Bruce csak kurtán biccentett.

Az ablakon keresztül látta, ahogy a lesifotósok egy része hátrafordul, és rájön, hogy távozik. A szemük tágra nyílt, duruzsolásuk kiáltozássá változott.

Csak hogy Bruce tövig nyomta a gázpedált, még mielőtt bármelyikük odaérhetett volna hozzá. A művelődési központ gyorsan zsugorodott a visszapiillantó tükörben. Lehet, hogy udvariatlanság volt ilyen hamar eljőnnie a saját jótekonysági estjéről, és magányosan tölteni az idejét, amikor mindenki azt várta, hogy rájuk fordítja majd. De nem lassított le, és nem nézett vissza többé.